

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Věry Horčicové v právní věci žalobce: **V. K. st. přísl. Ukrajina**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011 čj. KRPA-56091/ČJ-2011-000022

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 3.9. 2011 čj. KRPA-56091/ČJ-2011-000022 podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to o 90 dnů.

Žalobce v žalobě uvádí, že rozhodnutí je v rozporu s § 124 zákona o pobytu cizinců a směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES. K tomu uvádí, že v čase vydání napadeného rozhodnutí již neexistoval v případě žalobce reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu by mohlo dojít ještě v době zajištění, které nesmí přesáhnout 180 dnů. Pokračující zbavení osobní svobody, jehož jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné.

K tomu uvádí, že podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vykonat, požádal-li cizinec o mezinárodní ochranu a řízení o mezinárodní

ochraně, včetně soudního přezkumu, nebylo doposud ukončeno. Žalobce dne 16.9. 2011 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a jeho vyhoštění tak v současné době není realizovatelné. Je tedy nutné si položit otázku, zda vyhoštění žalobce může být vůbec realizovatelné ve lhůtě 90 dnů, o které bylo jeho zajištění napadeným rozhodnutím prodlouženo, resp. během 180 dnů od začátku zbavení svobody, po jejichž uplynutí musí být zajištění žalobce ukončeno.

Žalobce se domnívá, že jeho vyhoštění ve výše uvedené době se již nyní zdá být zcela nereálné. K tomu poukazuje na to, že k datu vydání napadeného rozhodnutí o zajištění nerozhodl Krajský soud v Praze o podané žalobě ve věci mezinárodní ochrany. Z veřejně dostupných údajů lze zjistit, že délka řízení před Krajským soudem v Praze se pohybuje většinou mezi 3 - 7 měsíci a řízení nikdy nebylo kratší než 1,5 měsíce. Možnost další redukce délky soudního řízení si lze představit za stávající právní úpravy jen velmi těžko. V případě zamítnutí žaloby má navíc žalobce právo na podání kasační stížnosti, která má rovněž ze zákona odkladný účinek. Ani během řízení před Nejvyšším správním soudem tak není možné neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu vyhostit. Délku řízení o kasační stížnosti je pak nutné počítat opět na měsíce.

Lze tedy podle názoru žalobce uzavřít, že za dané situace přestává být perspektiva vyhoštění žalobce ve lhůtě 180 dní od počátku zajištění reálná a to především vzhledem k výše uvedené délce soudního řízení. Další zajištění žalobce se tak stává nedůvodné.

Žalobce dodává, že prodloužit dobu jeho zajištění nad 180 dnů není v jeho případě možné, neboť žalobce výkon správního vyhoštění nijak nemařil a ani neuvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu. Žalobce se především ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že prohlášení o mezinárodní ochraně bylo učiněno s úmyslem legalizovat neoprávněný pobyt na území České republiky. Uvedené skutečnosti jsou totiž předmětem dokazování v řízení o mezinárodní ochraně, které nebylo doposud s konečnou platností ukončeno.

Žalobce následně opětovně zdůraznil, že k zajištění či prodloužení zajištění cizince může dojít pouze v případech, kdy je takový zásah nezbytný vzhledem ke všem okolnostem případu. S ohledem na shora uvedené se však napadené rozhodnutí jeví jako zcela nepřiměřené, neboť jediným důvodem pro prodloužení zajištění je nemožnost realizace správního vyhoštění z důvodu podané žádosti o mezinárodní ochranu. Právo projevit úmysl požádat o mezinárodní ochranu je nicméně garantováno jak vnitrostátními právními předpisy, tak normami mezinárodního práva. Využití tohoto práva tak jako takové nemůže dostatečně odůvodňovat prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění. Za podání takové žádosti by neměl být cizinec nikterak sankcionován.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že postupoval v souladu s ustanovením § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal v době, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o zajištění, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce podal žalobu, o které doposud nebylo rozhodnuto. Podle názoru žalovaného z příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění není za této situace vykonatelné. Správní orgán proto pristoupil k prodloužení doby zajištění, neboť výkon správního vyhoštění je možný po skončení řízení o mezinárodní ochraně. Tato objektivní překážka byla způsobena podáním žádosti o mezinárodní ochranu z vůle žalobce.

Žalovaný následně uvádí, že v případě žalobce bylo řízení o správním vyhoštění pravomocně ukončeno a realizaci vyhoštění nebrání ani nutnost obstarání náhradního

cestovního dokladu. Poslední překážkou výkonu vyhoštění tak zůstává řízení o mezinárodní ochraně. V době vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění doposud Krajský soud v Praze o žalobě žalobce ve věci mezinárodní ochrany nerozhodl. Dále žalovaný uvádí, že nemůže vědět, zda následně podá žalobce kasační stížnost proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze.

Žalovaný dále zdůrazňuje, že se nemůže ztotožnit s tím, že by každá žádost o mezinárodní ochranu automaticky zakládala povinnost policii cizince ze zajištění propustit. V takovém případě by význam institutu zajištění cizince byla zcela deformován. Žádost o mezinárodní ochranu nezakládá cizinci automaticky nárok na území České republiky pobývat, zejména v případě, kdy tato žádost je podávána účelově, z důvodu, aby byl výkon rozhodnutí o vyhoštění prozatímně pozastaven. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Azs 137/2005, ze kterého mimo jiné vyplývá, že žádost o azyl je nutné podat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V případě žalobce je však zřejmé, že neexistují žádné okolnosti, které by mu bránily podat žádost o azyl dříve.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 25.11. 2009 uloženo správní vyhoštění na dobu šesti měsíců. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval, z území České republiky nevycestoval. Dne 2.9. 2011 byl žalobce omezen na osobní svobodě policejní hlídkou, neboť neměl cestovní pas a nebyl tedy schopen prokázat svoji totožnost. Následně dne 3.9. 2011 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. KRPA- 56091/ČJ-2011-000022, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. b) a § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Žalobce byl převezen do zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kde učinil prohlášení o mezinárodní ochraně.

Rozhodnutím ze dne 7.9. 2011 č.j. KRPA-56091/ČJ- 2011-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 roků. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.9. 2011.

Dne 13. 9. 2011 byl žalobci zastupitelským úřadem Ukrajiny vystaven náhradní cestovní doklad a žalovaný následně založil kopii jeho první strany do správního spisu.

Dále soud zjistil, že řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany je vedeno Krajským soudem v Praze pod sp.zn. 47 Az 3/2011. Žaloba žalobce byla rozsudkem ze dne 12.12. 2011 zamítnuta a žalobce proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost. O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ke dni vydání tohoto rozsudku dosud nerozhodl.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2011 č.j. KRPA-56091/ČJ-2011-000022 byla doba zajištění žalobce prodloužena o 90 dnů.

Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nelze v současné době vykonat, neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný pak s poukazem na shora popsání okolností uvedl, že překážka vyhoštění vzešla z jednání žalobce, které bylo činěno s úmyslem legalizace neoprávněného pobytu v době, kdy již bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce proto musí být srozuměn s tím, že jeho zajištění bude prodlouženo.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

V projednávaném případě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a toto rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce současně disponuje platným cestovním dokladem a jeho totožnost je bezpečně zjištěna. Nebýt žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mohlo by tedy být jeho vyhoštění realizováno prakticky okamžitě.

Žalobce však namítá, že do konce zákonné lhůty 180 dnů nebude řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ukončeno a jeho zajištění tak nebude moci splnit stanovený účel.

S takovým posouzením se soud neztotožňuje. V době rozhodování žalovaného již byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně bezdůvodná a běželo řízení o žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí u Krajského soudu v Praze. Správním orgánům nepřísluší předjímat rozhodnutí soudu, což znamená, že nemohou nejen předjímat, jak soudy rozhodnou, ale ani kdy rozhodnou, resp. že v určité lhůtě nerozhodnou. V daném případě byl žalobce omezen na svobodě dne 2. 9. 2011. Lhůta 180 dní tak uplyne dne 29. 2. 2012. Bylo-li tedy o prodloužení doby zajištění žalobce rozhodnuto dne 25. 11. 2011, tj. v době, kdy do konce 180denní lhůty zbývaly ještě více než tři měsíce, je zřejmé, že nebylo možno v této době spolehlivě tvrdit, že soud do konce této lhůty nestačí o žalobě žalobce rozhodnout. Žalobce kromě toho ani v žalobě neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že o jeho žalobě nebude soudy do konce 180denní lhůty rozhodnuto a poukazoval pouze na běžné zkušenosti o délce soudního řízení. V této souvislosti je zapotřebí opakovaně zdůraznit, že běžící řízení o kasační stížnosti žalobce je v současné době poslední překážkou pro realizaci žalobcovy vyhoštění a pokud nebude žalobcově kasační stížnosti vyhověno, lze k jeho vyhoštění přikročit bez jakýchkoli obtíží prakticky okamžitě poté, co rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nabude právní moci.

Tomu ostatně odpovídá i následný vývoj ve věci žalobce, neboť Krajský soud v Praze žalobu žalobce zamítl rozsudkem dne 12. 12. 2011 a ještě před rozhodnutím soudu v této věci již byla podána kasační stížnost. Od podání kasační stížnosti do konce 180denní lhůty přitom zbývají v případě žalobce zhruba dva měsíce, což je stále ještě dostatečně dlouhá doba na to, aby v ní mohlo být o kasační stížnosti žalobce rozhodnuto.

Vzhledem k tomu, že v době rozhodování žalovaného dosud nebylo Krajským soudem v Praze vydáno rozhodnutí, nemohlo být v této době známo, zda žalobce proti jeho rozhodnutí podá kasační stížnost a zda tuto kasační stížnost např. podá včas. V tomto ohledu je třeba souhlasit s žalovaným, že procesní postup žalobce v tomto řízení nelze nijak předjímat. Žalovanému rovněž nelze vytýkat, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany označil za účelovou, když v době jeho rozhodování již bylo známo, že žalobcovy žádost byla skutečně zamítnuta jako zjevně bezdůvodná.

Soud tak nepřisvědčil žalobci v názoru, že v době rozhodování správního orgánu již omezení žalobce na jeho svobodě nebylo nutné a nesledovalo svůj účel. Existence podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění naopak i v době rozhodování žalovaného stále trvala. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobci již v minulosti bylo správní vyhoštění uloženo. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Skutečnost, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, nepochybně zakládá důvodnou obavu, že žalobce bude mařit výkon i nynějšího rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 9. 2011. Dokládá to ostatně i postup žalobce poté, co byl dne 2. 9. 2011 zajištěn hlídkou

cizinecké policie, když podle úředního záznamu založeného ve spise žalobce uváděl různá jména a data narození, dokud nebyla jeho totožnost spolehlivě zjištěna daktyloskopicky.

Závěrem pak soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje žádnou sankci za to, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, jak se snad žalobce domnívá. Institut zajištění není koncipován jako sankce za chování cizince, ale jako preventivní opatření, jehož účelem je zajistit, aby nebyl zmařen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě žalobce je pak jedním z podstatných důvodů, pro něž bylo o zajištění žalobce rozhodnuto, skutečnost, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. jedním z důvodů zajištění žalobce je skutečně toto jeho protiprávní jednání.

Nelze souhlasit ani s námitkou, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Jak bylo shora rozvedeno, v případě žalobce je jedinou překážkou výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění neukončené řízení o udělení mezinárodní ochrany. Opírá-li tedy žalovaný o tuto skutečnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, lze takové odůvodnění považovat za dostatečné.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. ledna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.

předsedkyně senátu